

[Kim Behnke]

Lad os lave et andet regneeksempel, der viser, at hr. Jes Lundes plan ikke holder. Hvis vi nu tog alt det overskud, der var akkumuleret i alle danske virksomheder lige fra købmand Jørgensen til det største aktieselskab – for 1990, jeg har ikke tallet for 1991 – og satte det ind på en bankbog, så økonomiministeret kunne bruge det, ville han ikke kunne afdrage på gælden, men bare betale renter af den, og den 12. februar året efter kl. 13.45 ville pengekassen være tom. Det holder ikke, alle disse fantasimilliarder findes desværre ikke.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Hr. Kim Behnke skyder helt ved siden af målet. Problemet er netop, at der kun er 15.000 mennesker, der har registreret en skattepligtig indkomst på en halv million kroner, mens der er væsentligt flere, der har en sådan indkomst. Jeg gør mig ingen forestillinger om, at vi skal have skatteprocenter på 100 for dem, der har disse indkomster, eller at vi skal konfiskere alle overskud i virksomhederne; det ville være fuldstændig ødelæggende for markedsøkonomien, og sådan noget kunne SF ikke finde på; men hr. Kim Behnke skyder ved siden af, fordi problemet netop er, at der er så mange indkomster, der ikke kommer til at indgå i det skattepligtige grundlag, og det er dér, kilden er. Det var den ene betragtning.

Den anden er, at de statsobligationer, staten sælger for at finansiere sin gæld, faktisk bliver solgt. Der er mennesker, som har råd til at købe disse flere hundrede milliarder kroner statsobligationer, så pengene må altså findes i samfundet, for de kommer ikke ud af den blå luft. I en situation som nu, hvor vi efterhånden har overskud på betalingsbalancen, er det ikke engang udlandet, der er nettoproblemet i denne affære, så det er altså noget rent indenlandsk. Når staten kan afsætte sine obligationer, er der nogle købere til dem; altså er pengene der, og det tror jeg hr. Kim Behnke vil få svært ved at komme uden om.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

I et tidsskrift, der hedder Finans og Samfund, fra december 1991, var der en glimrende artikel af Kaj Lindberg, der er analysechef i

Baltica Bank, og som kunne oplyse, at hver fjerde statsobligation ejes af udlandet. Når der sker en emission af statsobligationer, er det nemlig sådan, at hvis de bliver solgt dansk eller mere eller mindre direkte til udenlandske investorer, registreres de ikke som udlandsgæld, men stadig væk som indlandsgæld.

Endvidere siger hr. Jes Lunde, at der er nogle, der køber disse statsobligationer. Det er, som det fremgik af mit hovedindlæg, problemet, for man opsuger købekraft. Den tusindkroneseddelt, som folk har købt en statsobligation for, kan de ikke efterfølgende købe varer hos købmand Jørgensen for, og dermed mister købmand Jørgensen omsætning, så afskediger købmand Jørgensen personale, simpelt hen fordi staten hvert eneste år opsuger kapital fra hele det danske marked. En del af pengene bliver ganske rigtigt redistribueret i form af udbetalinger som arbejdsløshedsunderstøttelse, og hvad ved jeg, men ikke desto mindre sker der altså en statslig kontrol med og dirigering af samfundsøkonomien. Hvis hr. Jes Lunde er parat til at opgive denne statslige styring af samfundsøkonomien, er vi da selvfølgelig til at tale med.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Hr. Kim Behnke bekræftede, at tre fjerdedele af obligationerne blev solgt indenlandsk, og min pointe var sådan set også, at langt hovedparten købes af mennesker her i Danmark, som åbenbart har pengene. Hr. Kim Behnkes betragtninger om købmanden, der ikke fik solgt sine varer, for folk købte obligationer, er bare en understregning af, at folk har pengene. Sådan er det altså.

Så er der en detalje, jeg godt lige vil følge op, når nu hr. Kim Behnke nævnte, at nogle af obligationerne ender i udlandet, for det skyldes, at vi har liberaliseret kapitalbestemmelserne herhjemme, og at vi samtidig har ført en overrentepolitik, sådan at det i mange år har været en utrolig lukrativ forretning for udlandet at købe danske statsobligationer.

Det har til gengæld været utrolig dyrt for det danske samfund, at en meget væsentlig del af vores udlandsgæld er blevet finansieret af danske statsobligationer til en rente, der lå klart over det, virksomhederne kunne låne til i udlandet. Dér har vi sat rigtig mange penge til,